

Bilag 5.

ASSURANDØRSOCIETETET

København, den 11. januar 1971.

Assurandør-Societetet og Statsanstalten for Livsforsikring tillader sig herved at fremsætte følgende bemærkninger til det af finansministeren den 7. oktober 1970 fremsatte lovforslag:

Efter forslaget § 67 skal de nye afgiftsbestemmelser i forslaget finde anvendelse også på forsikringer tegnet inden lovens fremsættelse. Efter vor opfattelse sker der herved et urimeligt indgreb i allerede eksisterende rettigheder. Ved tidligere ændringer af reglerne om beskatning af pensionsordninger er det blevet respekteret, at allerede opsparede midler ikke undergives beskatning efter nye skærpede regler. Dette princip bør efter vor opfattelse også følges ved den nu forestående lovændring. Det er af afgørende betydning for sikring af opsparevilljen i befolkningen, at ingen — for så vidt angår en allerede sket opsparing eller pensionssikring — må se sig undergivet skærpede regler uden varsel. Den tilbagevirkende kraft af forslaget, som ville blive følgen, hvis § 67 vedtages i uændret form, ville ramme mange hårdt og måtte forekomme ganske uantagelig, f. eks. i tilfælde af en opløsning af den tegnede forsikring i fremrykket alder eller efter døden. Vi finder det derfor nødvendigt, at § 67 ændres således, at de tegnede forsikringer for så vidt angår den del af udbetalingerne, der hidrører fra de før lovforslagets fremsættelse foretagne indbetalinger, underkastes regler svarende til de hidtil gældende.

Nær forbindelse med det rejste spørgsmål har udformningen af bestemmelsen om beskatning i tilfælde, hvor der er disponeret over forsikringen i tiden omkring skæringsdagen (i lovforslaget fastsat til den 7. oktober 1970). Vi anser det for uheldigt, at kriteriet for, om en belåning eller et genkøb ligger før skæringsdagen, fastsættes som tidspunktet for udbetalingen. Herved ville den hurtigere eller langsommere procedure, som følges i de enkelte selskaber ved udbetalinger, blive afgørende for borgernes retsstilling. En sikrere og rimeligere skillelinje

opnås ved at lægge vægten på, på hvilket tidspunkt selskabet har modtaget anmodning om foretagelse af dispositionen.

Assurandør-Societetet og Statsanstalten for Livsforsikring ønsker videre at fremhæve, at princippet i lovforslaget, hvorefter „ophævelse i utide“ af rateforsikringer i pensionsøjemed belægges med en afgift på 35 pct. samt en tillægsskat, dels vil ramme mange urimelig hårdt i situationer, hvor tegningen af forsikringen og dens senere opløsning ikke er sket med henblik på at opnå en særlig skattemæssig gunstig stilling, dels rammer forskellige grupper af befolkningen ulige. Tillægsskattens virkning er således ganske forskellig for den, der har faste, regelmæssige indtægter, og den, der har svingende indkomster. Vi ville derfor finde det rigtigst at modificere forslaget enten således, at der åbnes adgang til ved beregning af tillægsskatten at fordele indkomsten over flere f. eks. 3 år eller således, at der i stedet for en tillægsskat opkræves en tillægsafgift, f. eks. en fast afgift på 10 pct., dvs. ialt 45 pct. i de tilfælde der er omfattet af lovforslagets bestemmelser om tillægsskat. Ved indførelse af en tillægsafgift i stedet for tillægsskat ville kunne opnås en administrativ lettelse for myndighederne og samtidig sikres en ligeligere behandling af alle de forsikrede. I øvrigt finder vi det betænkeligt og egnet til at åbne mulighed for utilsigtede følger, at der indføres en særlig tillægsskat, som alene rammer en enkelt af de forsikringsformer, der er omfattet af forslaget.

Assurandør-Societetet og Statsanstalten for Livsforsikring finder endvidere, at aldersbestemmelserne i lovforslagets § 2 om de fuldt fradragsberettigede pensionsordninger med løbende udbetalinger på et par punkter er for stive. Vedrørende bestemmelsen i § 2, nr. 4, litra a om alderspension bemærkes, at der ved den fastsatte 60 års grænse skabes en hindring for førtidspensionering, en hindring, som navnlig under den nu foregående strukturrationalisering ville ramme mange urimelig hårdt. Også bestemmelsen i litra d